

บทบาทของพ่อแม่ในการอบรมดูแลบุตรธิดาให้เป็นเยาวชนที่ดีของสังคมไทย

The Role of Parents in Children Caring for Good Youths of Thai Society

กัญญนันท์ ภัทร์สรณ์สิริ

สาขาวิชาศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน

833 ถนนพระราม 1 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์: 02-219-3833 E-mail: kanyanun@ptwit.ac.th

บทคัดย่อ

จากสถิติคดีเด็กและเยาวชนในปี พ.ศ. 2553 [1] พบว่า มีเพศชายที่ถูกดำเนินคดีมีจำนวนสูงกว่าเพศหญิง กล่าวคือ เพศชายที่ถูกดำเนินคดีมีจำนวน 40,431 คน คิดเป็นร้อยละ 91.77 และเพศหญิงที่ถูกดำเนินคดี จำนวน 3,626 คน คิดเป็นร้อยละ 8.23 โดยมีความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดประเภทยาบ้าสูงถึงร้อยละ 62.24 จึงเป็นปัญหาสำคัญต่อสังคมและประเทศชาติ ในบทความนี้ จึงนำเสนอบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ที่ควรปฏิบัติต่อบุตรธิดาของตน เพื่อให้บุตรธิดาเป็นเด็กและเยาวชนที่ดีต่อสังคม และนำไปสู่การลดจำนวนการถูกดำเนินคดีของเด็กและเยาวชนลงได้ นอกจากนี้จะส่งผลให้บุตรธิดาเกิดความสำนึกและซาบซึ้งในตัวพ่อแม่ว่า เป็นผู้ที่มีพระคุณแก่ตนอย่างแท้จริงแล้ว ยังเป็นเหตุจูงใจให้บุตรธิดาสงวนตอบพระคุณในโอกาสต่อไปด้วย

คำสำคัญ: พ่อแม่ บุตรธิดา เยาวชน สังคม

Abstract

The statistic of children and youth case in 2010 has been reported that prosecuted male is quite larger than prosecuted female [1]. The number of prosecuted male is 40,431 or 91.77 % while the number of prosecuted female is 3,626 or 8.23%. Among those prosecution, drug prosecution related to amphetamine is 62.24%, and it is the big problem for Thai society and Thailand. In this paper, therefore, the role of parents in children caring for good youths of Thai society is presented in order to decrease the number of prosecuted. Furthermore, the roles of parents would motivate the children in realizing their parents as the patrons and in requiting their favor in the future.

Keywords: parents, children, youth, society

1. คำนำ

ในอดีตที่ผ่านมา ครอบครัวในประเทศไทยเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ประกอบด้วยปู่ย่า หรือตายาย หรือญาติพี่น้องอยู่รวมกัน และในภาพรวมบุคคลเหล่านั้น สามารถทำหน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรธิดาแทนพ่อแม่ที่ทำงานได้ ครอบครัวใหญ่จึงเป็นครอบครัวที่มีความเข้มแข็ง แต่ในยุคของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไทย ครอบครัวไทยเริ่มเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ซึ่งเป็นครอบครัวประกอบด้วยพ่อแม่และลูกเท่านั้น การเอาใจใส่

เลี้ยงดู อบรม สั่งสอนบุตรธิดาอย่างใกล้ชิด รวมทั้งการให้ความรักและความอบอุ่นจึงขาดหายไป ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

1.1 ครอบครัวที่พ่อแม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านทั้งสองคน จึงทำให้พ่อแม่ไม่มีเวลาเลี้ยงดูอบรมบุตรธิดาอย่างใกล้ชิด พ่อแม่บางรายให้อยู่กับพี่เลี้ยงตามลำพังที่บ้าน ทั้ง ๆ ที่พี่เลี้ยงบางคนอาจไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอในการเลี้ยงดูเด็ก พ่อแม่บางรายก็นำบุตรธิดาไปฝากเลี้ยงไว้ในสถานเลี้ยงเด็ก ซึ่งดูแลเด็กจำนวนหลายคนในเวลาเดียวกัน จึงอาจดูแลและเอาใจใส่ได้ไม่ทั่วถึง หรือพ่อแม่บางรายก็นำบุตรธิดาไปให้ปู่ตายายเลี้ยงดูหลาน ซึ่งส่วนมากจะอบรมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด แต่ด้วยความรักหลานมาก จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ปู่ตายายบางรายเลี้ยงดูตามใจหลาน ๆ ในทางที่ผิดไป

1.2 ครอบครัวที่เลี้ยงดูลูกแบบตามใจ พ่อแม่จำนวนไม่น้อยที่รักลูกมากเกินไป และปฏิบัติต่อลูกเหมือนทารกตลอดเวลา ช่วยดูแลและแก้ปัญหาแทนลูกในทุกเรื่อง ซึ่งเท่ากับพ่อแม่กำลังสนับสนุนให้ลูกเป็นคนหนีปัญหา เมื่อมีเรื่องคับข้องใจ จะมีผลทำให้ลูกขาดทักษะในการเผชิญปัญหาด้วยตนเอง กลายเป็นคนประจบประแจง ไม่สามารถอดทนต่อความผิดหวังได้ แม้เป็นความผิดเพียงเล็กน้อย นอกจากนี้มีบ่อยครั้งที่พบว่า ความรักลูกทำให้พ่อแม่ที่รักแบบตามใจ มักไม่กล้าตักเตือนเมื่อลูกทำผิด เพราะกลัวว่าลูกจะไม่รักตนเอง เมื่อพบว่าลูกเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดก็ไม่กล้าห้ามปรามหรือตักเตือนเพราะกลัวว่าลูกจะเกลียดไป ทำให้ลูกได้ใจและกล้าใช้จ่ายอย่างเปิดเผยมากขึ้นจนเลิกไม่ได้ในที่สุด และเมื่อลูกถูกเจ้าหน้าที่หรือผู้อื่นจับได้ว่าเสพยาเสพติด พ่อแม่พวกนี้ก็มีปฏิเสธความจริงเรื่องลูกติดยา [2]

1.3 ครอบครัวที่มีพ่อแม่ไม่รักใคร่กลมเกลียวกัน มักจะทะเลาะเบาะแว้งหรือมีปากเสียงกันให้บุตรธิดาได้เห็นอย่างเนือง ๆ ไม่มีการสื่อสารด้วยคำพูดที่ดี และในบางครั้งอาจเป็นเหตุทำให้อารมณ์เสียแล้วดูว่าบุตรธิดาด้วยวาจาที่หยาบคายหรือคำพูดที่ไม่เหมาะสม การทะเลาะวิวาทกันของพ่อแม่ นั้น อาจจะมีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น ปัญหาทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องในครอบครัว เป็นต้น จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุตรธิดาขาดความอบอุ่น และไม่มีความสุขภายในครอบครัวอย่างเพียงพอ ซึ่งอาจเป็นผลให้บุตรธิดามีความก้าวร้าว ชอบเอาชนะโดยไม่ฟังเหตุผล

ดังนั้น ถ้าหากพ่อแม่ในครอบครัวเดี่ยวในปัจจุบันไม่มีเวลาเลี้ยงดูอบรมอย่างใกล้ชิด รวมทั้งให้ความรักและความอบอุ่นแก่บุตรธิดาแล้ว จะเป็นเหตุที่ทำให้บุตรธิดามีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ เช่น บุตรธิดาคือแสดงอารมณ์ก้าวร้าว เอาแต่ใจตนเอง ขาดความรัก ความอบอุ่นและไม่มั่นใจในตนเอง จึงทำอะไรโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาตามมาอย่างมากมายในเรื่องของเด็กหนีโรงเรียน ติดเกมส์ เล่นการพนัน สูบบุหรี่ กินเหล้า เข้าสถานบันเทิง ทะเลาะวิวาท มั่วสุมกัน ติดยาเสพติด มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ตั้งครรภ์โดยขาดความรับผิดชอบ ต้องคดีความต่าง ๆ เป็นผลให้เกิดปัญหาครอบครัวที่พ่อแม่ขาดการดูแลเอาใจใส่บุตรธิดาอย่างไม่น่าให้อภัย หรือที่เรียกว่า ไม่สามารถจะเรียกกลับคืนมาได้แล้ว บุตรธิดาหมั่นคอยคัดค้านผู้ต้องหาเมื่อคดีตัดสินตัดสินคดีคดีต่าง ๆ ไม่มีความสุขใน

ครอบครัว เป็นปัญหาต่อสังคมและประเทศชาติ รวมทั้งไม่มีการชื่นชมเมื่อลูกทำดี แต่กลับสนใจเมื่อลูกกระทำความผิดที่ไม่เหมาะสมเท่านั้น [2]

2. ข้อมูลประชากรไทยและสถิติคดีเด็กและเยาวชน

2.1 ข้อมูลประชากรชายหญิง

จากรายงานสถิติในเรื่องจำนวนประชากรประเทศไทยประจำปี พ.ศ.2553 [3] พบว่า จำนวนประชากรไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2553 มีจำนวนทั้งสิ้น 63,878,267 คน โดยมีประชากรเพศหญิงมากกว่าประชากรเพศชาย กล่าวคือ ประชากรเพศหญิงมีจำนวนทั้งสิ้น 32,426,466 คน คิดเป็นร้อยละ 50.76 ในขณะที่ประชากรเพศชายมีจำนวนทั้งสิ้น 31,451,801 คน คิดเป็นร้อยละ 49.24 และพบว่า กรุงเทพมหานคร มีจำนวนประชากรมากที่สุดถึง 5,701,394 คน คิดเป็นร้อยละ 8.93 ของประชากรทั้งหมด และจังหวัดที่มีประชากรรองลงมาคือ จังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวนประชากร 1,813,038 คน คิดเป็นร้อยละ 2.84 ของประชากรทั้งหมด

ในจำนวนประชากรดังกล่าว มีเด็กและเยาวชนจำนวนทั้งสิ้น 8,644,271 คน โดยแบ่งเป็นเพศหญิง 4,322,805 คน คิดเป็นร้อยละ 50.76 และเป็นเพศชาย 4,321,466 คน คิดเป็นร้อยละ 49.24 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประชากรไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2553

ประชากรไทย	ทุกวัย	เด็กและเยาวชน
ชาย	31,451,801 คน	4,321,466 คน
หญิง	32,426,466 คน	4,322,805 คน
รวม	63,878,267 คน	8,644,271 คน

2.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถิติคดีเด็กและเยาวชน

คดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศในปีพ.ศ. 2553 [1] จำแนกตามลักษณะการอยู่อาศัย มีจำนวนคดีทั้งสิ้น 44,057 คดี โดยแบ่งเป็นคดีที่มีสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัวแยกกันอยู่และปัญหาครอบครัวอยู่ร่วมกัน พบว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีที่มีสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัวแยกกันอยู่นั้น จะมีจำนวนคดีมากกว่าครอบครัวอยู่ร่วมกันเล็กน้อย กล่าวคือ ครอบครัวแยกกันอยู่ มีจำนวนคดี 22,653 คดี คิดเป็นร้อยละ 51.42 และครอบครัวอยู่ร่วมกัน มีจำนวนคดี 21,404 คดี คิดเป็นร้อยละ 48.58 ซึ่งหมายความว่า บทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่ในครอบครัวอยู่ร่วมกันนั้นมีความสำคัญต่อการลดจำนวนคดีเด็กและเยาวชนลงได้ และถ้าพ่อหรือแม่หรือผู้ปกครองในครอบครัวแยกกันอยู่ได้มีบทบาทและหน้าที่เหมือนพ่อแม่ในครอบครัวอยู่ร่วมกัน ก็สามารถลดจำนวนคดีเด็กและเยาวชนลงได้เช่นกัน

นอกจากนี้ยังพบอีกว่า จำนวนคดีที่ประชากรเพศชายถูกดำเนินคดีมีมากกว่าเพศหญิง โดยเพศชายที่ถูกดำเนินคดีมีจำนวนทั้งสิ้น 40,431 คน คิดเป็นร้อยละ 91.77 และเพศหญิงที่ถูกดำเนินคดีมีจำนวนทั้งสิ้น 3,626 คน คิดเป็นร้อยละ 8.23 และเมื่อจำแนกตามสาเหตุของการกระทำความผิด พบว่า การคบเพื่อน มีปัญหามากที่สุดจำนวน 17,535 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมาเป็นสาเหตุมาจาก ความศรัทธา ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สภาพสถานะทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว ทะเลาะวิวาท และผู้ชักจูง/บังคับ มีจำนวน 7,145, 4,682,

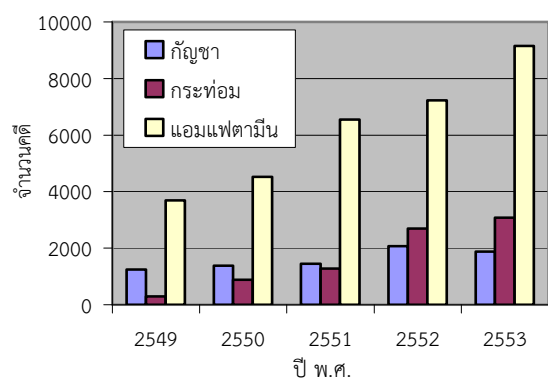
3,011, 2,599, 2,084, และ 1,472 คน คิดเป็นร้อยละ 16.22, 10.62, 6.83, 5.89, 4.73 และ 3.34 ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี จำแนกตามสาเหตุของการกระทำความผิดและอันดับ ปี พ.ศ. 2553

สาเหตุของการกระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
ทะเลาะวิวาท	2,084	4.73	6
สภาพสถานะทางเศรษฐกิจ	3,011	6.83	4
ผู้ชักจูง/บังคับ	1,472	3.34	7
สภาพครอบครัว	2,599	5.89	5
การคบเพื่อน	17,535	39.80	1
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	4,682	10.62	3
ความศรัทธา	7,145	16.22	2
อื่น ๆ	5,529	12.37	
รวม	44,057	100	

หมายเหตุ: อื่น ๆ ได้แก่ ป่วยทางจิต เด็กและเยาวชนปฏิเสธตลอดข้อหา

เมื่อจำแนกตามอายุของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี พบว่า อายุ 15 - 18 ปี กระทำความผิดมากกว่าอายุ 10 - 14 ปีดังนี้ อายุ 15 - 18 ปี ถูกดำเนินคดีจำนวน 38,003 คน คิดเป็นร้อยละ 86.26 และอายุ 10 - 14 ปี ถูกดำเนินคดีจำนวน 6,054 คน คิดเป็นร้อยละ 13.74 นอกจากนี้ ยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศในการทำความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดประเภท ยาบ้า สูงถึงร้อยละ 62.24 เมื่อพิจารณาจำนวนคดีที่เกิดขึ้นในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา กล่าวคือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 ถึงปีพ.ศ. 2553 ในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดพบว่า ประเภทของยาเสพติดที่เรียกว่า แอมเฟตามีน มีจำนวนคดีสูงกว่ากัญชาและกระท่อมดังแสดงในรูปที่ 1

รูปที่ 1 เปรียบเทียบจำนวนคดีตามประเภทของยาเสพติด

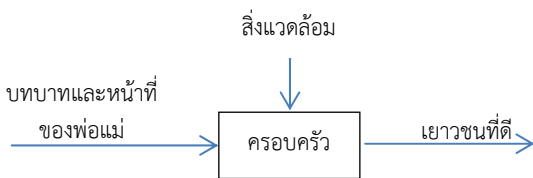
จากหัวข้อ 2.2 พบว่า สาเหตุใหญ่ที่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นมาจากปัญหาของครอบครัว ดังนั้น การที่จะลดจำนวนคดีของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติดรวมทั้งความผิดอื่น ๆ

นั้น เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งต่อประเทศชาติ ซึ่งพ่อแม่ต้องมีบทบาทหน้าที่และรับผิดชอบดูแลอบรมสั่งสอนบุตรธิดาอย่างใกล้ชิด การ “ล้อมรั้วให้ครอบครัว ล้อมรั้วป้องกันยาเสพติด” ที่เป็นคู่มือของพ่อแม่ผู้ปกครอง เพื่อให้รู้ทันปัญหาเสพติดนั้น [2] ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่ที่พึงกระทำ ซึ่งสามารถลดจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดรวมทั้งคดีอื่น ๆ ลงได้

3. บทบาทหน้าที่ของพ่อแม่

ครอบครัวถือเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในสังคม อันประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก (บุตรธิดา) และถือเป็นส่วนหนึ่งของทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ทรัพยากรมนุษย์หรือเรียกกันว่า “คน” นั้นเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ พ่อแม่ต้องมีความรู้ความเข้าใจในการเลี้ยงดูบุตรธิดา สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่าง ๆ ตามพัฒนาการในแต่ละวัย พ่อแม่ คือ ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและมีหน้าที่หลักในการเลี้ยงดูบุตรธิดาให้เจริญเติบโต ให้การศึกษา อบรมให้เป็นคนดีมีคุณธรรม มีหลักการและเหตุผล มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่รู้จักข่มใจตนเองมีความอดทน อดกลั้น อดออม พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเข้มแข็ง และอดทน เพื่อให้บุตรธิดานั้นสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ทำประโยชน์เพื่อสังคมและประเทศสืบต่อไปได้ [4]

อย่างไรก็ตาม ครอบครัวที่ทำหน้าที่ได้ดี ไม่จำเป็นต้องมีความสมบูรณ์พร้อม หากเป็นครอบครัวที่ให้ความอบอุ่นกับลูก มีเวลาได้ถามสารทุกข์สุขดิบของกันและกัน[2] พ่อแม่จึงต้องมีหน้าที่ในการดูแลบุตรธิดาทั้งในวัยเด็กและวัยรุ่น เพื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจในอนาคต

รูปที่ 2 ระบบการลดจำนวนคดีเด็กและเยาวชน

การที่จะลดจำนวนคดีเด็กและเยาวชนในประเทศลง เยาวชนจะต้องเป็นเยาวชนดีซึ่งหมายถึงเป็นคนดีในสังคม ในบทความนี้ นำเสนอองค์ประกอบของระบบที่แสดงถึงความเป็นไปได้ในการที่จะลดจำนวนคดีของเด็กและเยาวชนดังแสดงในรูปที่ 2 ระบบที่นำเสนอในบทความนี้จะประกอบด้วยอินพุต (input) ซึ่งหมายถึงบทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่ที่พึงมีต่อครอบครัวที่จะทำให้บุตรธิดาของตนที่เป็นเด็กและเยาวชนซึ่งมีอายุในระหว่าง 1 - 18 ปีเป็นเยาวชนที่ดีอันเป็นเอาท์พุต (output) ของระบบ โดยไม่หวั่นไหวต่อสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในสังคมรอบ ๆ ตัวของเรา ซึ่งมีความเสี่ยงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น สถานบันเทิง ร้านเกมส์ ร้านเหล้าบับและสถานที่เล่นการพนัน เป็นต้น แต่บทบาทและหน้าที่ของพ่อแม่สามารถที่จะรองรับความเสี่ยงนั้นได้ และสามารถลดผลกระทบที่เกิดจากความเสียหายเหล่านั้น ให้ลดน้อยลงหรือให้หายไปได้อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองและรัฐบาล จะต้องใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อดูแลและกวดขันให้สิ่งแวดล้อมดังกล่าวมีจำนวนน้อยลงให้ได้ หรือถ้าสามารถ

กำจัดให้หมดไปจากสังคมไทยก็จะเป็นสิ่งที่ดี ดังนั้น การดูแลบุตรธิดาทั้งในวัยเด็กและวัยรุ่นของพ่อแม่ จึงเป็นบทบาทและหน้าที่อันสำคัญอย่างยิ่งต่อครอบครัวไทย รวมถึงสังคมไทยและประเทศไทย

3.1 การดูแลบุตรธิดาในวัยเด็ก

ผู้ที่มีบทบาทและหน้าที่ในการพัฒนาคนอันดับแรก คือ พ่อแม่ ซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับบุตรธิดา เพราะพ่อแม่คือผู้ให้กำเนิดบุตรธิดา โดยดูแลตั้งแต่บุตรธิดาอยู่ในครรภ์จนถึงวันกำหนดคลอด เมื่อคลอดบุตรธิดาออกมาแล้ว พ่อแม่มีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการเลี้ยงดูทารกนั้น ให้เติบโตเข้าสู่วัยเด็กที่มีพัฒนาการที่สมบูรณ์แข็งแรงทั้งทางร่างกายและอารมณ์

วัยเด็ก เป็นวัยที่บุตรธิดามีอายุระหว่าง 1 - 14 ปี และเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ลงมือทำลอง ลองผิด และพร้อมที่จะเรียนรู้รวมทั้งรับรู้สิ่งใหม่ ๆ ในชีวิต มีความสนใจในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวมากมาย มีความสามารถในการทำกิจกรรมที่หลากหลาย ดังนั้นในการเลี้ยงดู พ่อแม่จะต้อง

-ให้ความรักและความอบอุ่นในวัยเด็ก เช่น ในวัยทารก ก็อาบน้ำและกล่อมให้นอนด้วยตนเอง เมื่อโตขึ้นเป็นวัยเด็ก ก็เล่าหรืออ่านนิทานให้ฟังก่อนนอน เป็นเพื่อนเล่นหรือทำกิจกรรมกับบุตรธิดาด้วยกัน สนับสนุนให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เล่นดนตรี ศิลปะ เล่นกีฬา เป็นต้น ถ้ามีบุตรธิดาหลายคน ควรคำนึงการให้ความรักและความอบอุ่นที่เท่ากัน ควรสอนให้แบ่งปันของกินของใช้ให้พี่น้องภายในครอบครัว ซึ่งจะมีผลต่อการรู้จักการให้และไม่เห็นแก่ตัวเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ในภายหน้า

-ฝึกวินัยและกำหนดความรับผิดชอบในงานที่เหมาะสมกับเด็กในวัยนี้ เช่น ให้นอนและตื่นตามเวลาที่เหมาะสมกับวัย รับประทานอาหารตามเวลา กำหนดให้มีหน้าที่ภายในครอบครัว เช่น นำขยะไปทิ้งในที่ที่เตรียมไว้รดน้ำต้นไม้ในกระถาง กวาดบ้าน เป็นต้น นอกจากนี้จะทำให้เด็กรู้จักกฎระเบียบของครอบครัวแล้ว เมื่อโตขึ้นก็จะทำให้รู้และเข้าใจกฎระเบียบของสังคมและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

-กระตือรือร้นในการหาโรงเรียนที่เหมาะสมให้กับบุตรธิดาได้เล่าเรียน และควรเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากที่พักอาศัยมากนัก ซึ่งจะทำให้ไม่ต้องเสียเวลาในการเดินทาง เอาใจใส่ในการเล่าเรียนรวมทั้งการบ้านของบุตรธิดาว่ามีปัญหาอะไรบ้าง รับฟังสาเหตุและเป็นທີ່ปรึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น การถูกล้อจากเพื่อน การทะเลาะกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน เป็นต้น

-สังเกตว่าบุตรธิดามีความตั้งใจในการเรียนหนังสือน้อยลงหรือไม่ หรือมีผลการเรียนต่ำลง เป็นต้น ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการบกพร่องด้านการมองเห็นที่มาจากสุขภาพทางร่างกาย ได้แก่ สายตาสั้นต้อกระจก โรคกล้ามเนื้อตาที่เกี่ยวข้องกับตาเขเห็นชัด โรคต่อต้อกำเนิด และโรคเหล่านี้สามารถป้องกันและดูแลรักษาได้ตั้งแต่วัยก่อนเข้าเรียน [5] หรืออาจมีสาเหตุมาจากการใช้สายตาดูคอมพิวเตอร์มากเกินไป เป็นต้น ดังนั้น พ่อแม่ควรนำบุตรธิดาไปคัดกรองสายตาและหาสาเหตุของการบกพร่องด้านการมองเห็น เช่น ถ้าเกี่ยวกับสายตาสั้นต้อกระจก ซึ่งอาจทำให้เด็กมีอาการปวดศีรษะ หรือมองไม่ชัดได้ ก็ควรให้เด็กใส่แว่นตาเพื่อให้เห็นชัด เป็นต้น

3.2 การดูแลบุตรธิดาในวัยรุ่น

เมื่อพ้นจากวัยเด็กแล้ว บุตรธิดาก็จะเข้าสู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่บุตรธิดามีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี และเป็นวัยที่พ่อแม่มีความห่วงใยและวิตกกังวลค่อนข้างสูง เพราะเป็นวัยที่เกิดการต่อต้าน ติดเพื่อน ต้องการ

ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ต้องการความอิสระ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม มีความต้องการทางเพศ เสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ เมื่อเป็นแล้วรักษาไม่หาย เป็นปัญหาต่อสุขภาพ หากใครคิดเชื่อแล้วมักจะเกิดผลทางด้านจิตใจต่อตนเองอย่างมาก รวมทั้งสุขภาพจิตของคนภายในครอบครัว

ดังนั้น เมื่อบุตรธิดาเข้าสู่ในวัยรุ่นแล้ว พ่อแม่ยังต้องดูแลบุตรธิดาในวัยเด็กต่อเนื่องมาถึงในวัยรุ่นด้วย ผู้เป็นพ่อแม่ควร [2]

-ให้ความรู้คำแนะนำในการหลีกเลี่ยงสิ่งยั่วยุทางเพศ สอนลูกสาวให้รักษานวลสรวงตัว สอนให้ลูกชายให้เกียรติผู้หญิงและไม่ฉวยโอกาสและรู้จักวิธีป้องกันโรคติดต่อ และควรเปิดโอกาสให้ได้เข้าสังคมกับเพื่อนต่างเพศดีกว่าปิดกั้น ซึ่งจะทำได้เด็กหนีไปสังสรรค์ในที่ลับตาผู้ใหญ่ แล้วเกิดความพลาดพลั้งโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

-ควรสนับสนุนให้เด็กวัยรุ่นมีกิจกรรมในทางสร้างสรรค์ทำอยู่เสมอ ก็จะช่วยขจัดความออยาก รู้ อยากหลงในทางที่ผิดได้ เช่น การเล่นเกมการแข่งขันที่ต้องใช้กำลังกาย กำลังความคิด เป็นต้น

-ทำความเข้าใจในอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว โดยไม่คอยมีเหตุผล เช่น โกรธง่ายของลูก ความออยากมีอิสระเสรี ซึ่งพ่อแม่ต้องมีการพูดคุยร่วมกันเป็นการส่วนตัว และเสริมในส่วนที่ลูกคิดเห็นไม่ถูกต้อง

-ช่วยบุตรธิดาให้เข้าใจในฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ถูกต้อง เพราะความออยากเด่น อยากทัดเทียมเพื่อน บุตรธิดาจะพยายามกลบเกลื่อนปมด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ

-ดูพฤติกรรมของบุตรธิดาโดยเฉพาะที่ติดยาเสพติด โดยเริ่มจากการสูบบุหรี่ซึ่งหาซื้อได้ง่ายและมีจำหน่ายตามร้านค้าทั่วไป เนื่องจากบุหรี่ยังมีสารเสพติดที่ชื่อนิโคติน ถ้าเสพติดไปนาน ๆ จะทำให้เกิดโรคมะเร็งปอด กล้ามเนื้อหัวใจตาย เส้นเลือดในสมองตีบ ฝูงสมองโป่งพองและหลอดเลือดอักเสบ พ่อแม่ควรให้ความรู้เรื่องยาเสพติดซึ่งมีอยู่หลายชนิดและออกฤทธิ์ที่แตกต่างกัน บางชนิดกระตุ้นสมองทำให้เคลิบเคลิ้ม ลืมตัว คลุ้มคลั่ง อาละวาด ทำร้ายตัวเองและผู้อื่น [6]

4. สรุป

การทำหน้าที่ดูแลบุตรธิดาทั้งในวัยเด็กและวัยรุ่นของพ่อแม่เป็นเรื่องสำคัญและยิ่งใหญ่ และจะต้องดูแลต่อเนื่องออกไปอีกเพื่อให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์มั่นคงทั้งร่างกาย จิตใจ และความคิดอ่านแล้วก็ตาม เพราะพ่อแม่ถือว่าเป็นผู้ใกล้ชิดบุตรธิดาที่สุด มีอิทธิพลในการหล่อหลอมบุตรธิดาให้เป็นเยาวชนที่ดีมากกว่าใคร ๆ พ่อแม่ที่จะได้ชื่อว่า เป็น "พ่อแก้ว แม่แก้วของลูก" นั้น ก็เพราะได้ทำหน้าที่ครบถ้วนบริบูรณ์ทั้ง 4 ประการดังจะกล่าวต่อไปนี้

1. เป็นคนขยันในการดูแลบุตรธิดา เอาใจใส่ในการชี้โทษถูกผิด ให้แก่บุตรธิดาทราบตลอดเวลา ไม่เฉยเมยหรือปล่อยปละละเลย เมื่อเห็นบุตรธิดาทำความผิดแม้เพียงเล็กน้อย ๆ

2. อบรมสั่งสอนให้บุตรธิดาตั้งอยู่ในความดี ผู้เป็นพ่อแม่ นอกจากคอยห้ามปรามคอยตักเตือนมิให้ลูก ของตนทำความผิดแล้ว ยังมีภาระต้องแนะนำ ต้องอบรมสั่งสอน ต้องพร่ำบอกให้ทราบถึงว่าอะไรดีควรทำ ทำแล้วจะได้รับผลดีอย่างไร รวมทั้งว่าจะทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า "ดี" ด้วย แม้การที่พ่อแม่ต้องทำความดีให้ดูเป็นตัวอย่าง ก็เป็นหน้าที่เช่นกัน และจะได้ผลดีมากกว่าบอกหรือแนะนำให้ทำด้วยซ้ำไป

3. ให้บุตรธิดาได้รับการศึกษาดีตามกำลังสติปัญญาและความสามารถ ในอนาคตถ้าบุตรธิดาที่ขาดวิชาความรู้ย่อมทำมาหา

กินไม่เพียงพอใช้จ่ายและไม่มีความสุขในชีวิตประจำวัน และอาจจะทำให้พ่อแม่ไม่มีความสุขในวัยแก่เฒ่าได้

4. หากผู้ปกครองที่สมควรให้ลูก ผู้เป็นพ่อแม่ควรรับภาระในเรื่องคุ้มครองของลูก แม้ว่ากาลสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปในการเลือกคู่ โดยให้สิทธิเขาได้เลือกเอง ถึงกระนั้นก็ตามพ่อแม่ก็ควรสอดส่องการคบเพื่อนต่างเพศของลูกด้วย คอยเป็นที่เลี้ยงให้ คอยแนะนำให้รู้ว่า ชายดีที่เหมาะสมจะเป็นสามีที่ดีนั้นคือคนเช่นไร และแนะนำว่าหญิงดีที่เหมาะสมจะเป็นศรีภริยานั้นคือคนเช่นไร เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] สำนักพัฒนากระบวนการเรียนรู้เด็กและเยาวชน. (2553). *จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ. 2553*. จาก http://www2.djop.moj.go.th/start/main_user.php?mid=2&mon=24.
- [2] สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2553). *หนังสือคู่มือพ่อแม่ ผู้ปกครอง รู้ทันปัญหาเสพติด "ล้อมรั้วให้ครอบครัว ล้อมรั้วป้องกันยาเสพติด"*. จาก http://nctc.oncb.go.th/new/ebook/ebook_033.pdf.
- [3] ประกาศสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2554. *จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร แยกเป็นกรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2553*. จาก http://203.113.86.149/stat/y_stat53.html
- [4] เกษม ต้นติผลาชีวะ และกุลยา ต้นติผลาชีวะ. (2542). *สายใยรักสายใยครอบครัว*. กรุงเทพมหานคร. สหมิตรพรินต์ติ้ง.
- [5] ศุภา คงแสงไชย. (2552). *การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ปัญหาสายตาของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีมาตรฐานในเชิงคลินิก*. ดุษฎีนิพนธ์ สาขาการจัดการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพมหานคร.
- [6] สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร. (2551). *คู่มือสุขภาพครอบครัวสำหรับประชาชน*. กรุงเทพมหานคร. โรงพิมพ์ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ประวัติผู้เขียนบทความ

นางกัญญนันท์ ภัทรสรณ์ศิริ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สาขาบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี หัวหน้าสาขาวิชาศึกษาทั่วไป และอาจารย์ประจำสาขาวิชาศึกษาทั่วไป สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

งานวิจัยที่สนใจ การศึกษาจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ในการบริหารงานขององค์กร การพัฒนาบุคลากร